

Ustajem rano, da idem na doručak. Švedski stole, evo me dooolaaaziiim! Ulazim u salu za doručak i ne verujem svojim očima, da li ja sanjam ili šta? Idem polako i razgledam i razgledam, sva sreća pa nemam problem sa da izabarem nešto kada imam puno izbora, pet vrsta sireva, šunkarica, kobasica, salata, sokova, čajevaa. Pravi gurmanski raj na Zemlji. Tada odlučujem, ma koliko mi bilo teško da ustanem ujutru, ustajem i idem da se počastim raznoraznim đakonijama. Okrepljen i pun energije sigurno do večere a možda čak i do sledećeg doručka, odlazim u šetnju sa namerom da okusim praški noćni život. Idem metroom do glavne stanice i po ko zna koji put se divim i razmišljam koliko je to super stvar i kako nema šanse da se čovek izgubi jer pre svake stanice dobijate upustvo koja je stanica na redu. Krećem se već dobro poznatim putanjama, odlučujem da se pokušam da se izgubim u Pragu. Idem i ne gledam kuda idem, niti ulice niti mostove, skrenem levo i desno i odjednom se nalazim odakle sam i krenuo, a to je centrali deo gde se nalazi veliki sat-toranj. Dobro, možda je ovo čista sreća, idemo još jednom u pokušaj gubljenja, samo ovaj put u mnogo ozbiljniju šetnju.

Nisam se ni ovog puta izgubio ali sam naišao na sveti gral svakog ozbiljnijeg poštvaoca dobrog piva; pivnica, a u pivnici poret zgodne konobarice točilica od sa trideset vrsta piva, domaćih. U tom trenutku sve postaje krajnje nebitno i nevažno, i onaj minus sa kojim se još uvek uporno borim i pokušavam da izađem na kraj, i šetnja u kojoj sam do malo pre bio, i cilj iste. Ovo je mi je poslednje veče u Pragu pa računam da se onako propisno i oprostim. Razmišljam da li da probam više vrsta piva ali odlučujem se da se zadržim na jednom i to ni manje ni više nego na demonu. Upoznajem američkog vojnika (!) koji se vraća i Avganistana, hoće da me časti pivom. Prihvatam i dobijam upustva što se tiče klubova i dogovaramo se da odemo u jedan od njih koji nam je u blizini. Nakon par tura odlazimo u neki čudni klub, sa još čudnijom muzikom i još čudnijim ljudima. Prestajem da gledam okolinu, zadržavam se na konobarici, rešen da je uposlim maksimalno.

Izlasci kao izlasci, ostavljaju traga na vama u svakom smislu te reči. Ustajem oko podneva i po drugi put pakovanje i odlazak. Razmišljam da uzmem koji peškir, nije što volim da uzimam stvari po hotelima nego ne zna čovek kada može da zatreba, ali ajd neću da brukam domovinu. Lep mi je Prag, ali mi se nije nešto posebno utisnuo u dušu kao Barselona. Sada mi je realacija Beč. Odlazim na stanicu da sačekam bus sa bežičnim internetom i priključkom za struju. Dolazi mi bus, ali ništa od onih pogodnosti. Gužvam se kao u redu za šećer 1999. godine, sva sreća pa i nije neko putovanje, samo četiri sata. Gospodin šofer istisnki brine za nas, toliko je nagario grejanje da smo se kolektivno obarili u autobusu, mada kada me je presekao bečki vetar onako podgrejanog i znojavog, nije mi bilo dobro. Eh, sada Miroslav je imao sve vreme iluziju kako će stići i sesti u neki kafić na autobuskoj stanici gde će moći podrobno da pogleda koji hostel treba rezervisati. Da, ni ovoga puta nisam rezervisao hostel, imao sam sreće što nisam stigao tako kasno kao u Pragu već je to bilo nekih deset sati uveče. Autobuska stanica je bila samo red perona i a nigde glavne zgrade, da li je bila zatvorena ili nije ni postojala nikada nisam saznao. Prvi put sam u Beču i nemam predstavu gde bi bio centar ali razmišljam da bi stanica sigurno

morala biti negde na periferiji. Nemački jezik, nemam pojma, izlazim na neku stanicu i ispostavilo se da sam baš izašao u centru. Ura za moju snalažljivost! Još samo da nađem hostel i rešene su sve muke za večeras. Nakon sat vremena šetnje, hostela nigde na vidiku, a nešto me novčanik i ne svrbi, sačuvao bih koji evro, čisto da se nađe, Ipak, posle još nekog vremena kada počinjem da shvatam da ovako nikako neću naći neko prenoćište, a postoji šansa da ću kako vreme odmiče morati da pogledam više hostela, kako bih našao mesto za prenoćište jer se bliži Nova godina i puno je turista. Zaustavljam taksi i ulazim, po par reči koje sam često silom prilike čuo na onim turskim serijam što dosadiše i bogu i narodu. Kapijam da je vozač Turčin i to dobar. Objašnjavam čoveku razliku između hostela i hotela i šta je to hostel u toku vožnje. Konačno, tu sam samo da još ima mesta. Nešto se posle hotela i ne radujem spavanju sa gomilom stranaca ali iz finansijski opravdanih razloga ipak to činim. Soba sa šest kreveta, pa dobro i nije tako strašno, to su samo studenti... Palim lap-top i javljam se svojim da sam živ i zdrav u glavnom gradu naše bivše carevine. Krevet opet onaj na visokoj nozi, ne znaju ovi da se treba popeti sa sto kilograma, ali ajde nije mi penjanje teško padalo nego silaženje! O tome ćemo razmišljati kada mu dođe vreme za nekih sedam do osam sati od sada, a do tada hrk, hrrrrk!

(nastaviće se)